

Ταπεινά και εύγνώμονα «Ζεϊμπέκικα» από τόν Τσαρούχη

Ναύτης χορεύει ζεϊμπέκικο, όπως τον είδε ο Γιάννης Τσαρούχης. Ένας από τους πίνακες που περιλαμβάνονται στην έκθεση του ζωγράφου.

«ΤΑ ΖΕ-Ι-ΜΠΕΚΙΚΑ» είναι ό τι πλος πού έδωσε ο Γιάννης Τσαρούχης στην εικαστική του ένότητα, πού θά παρουσιάσει τήν επόμενη Δευτέρα στό άθηναϊκό κοινό. Ή με γάλη έκθεση πού στεγάζεται στη γκαλερί «Ζουμπουλάκη» περιλαμβάν

νει 102 έργα του καλλιτέχνη, σπουδές, προσχέδια και δοκιμές πού καλύπτουν όλη τή δουλειά του πάνω στα Ζεϊμπέκικα. Τά έργα αυτά άνήκουν στό Ίδρυμα Τσαρούχη, πού θά στεγαστεί στό νεοκλασικό σπίτι του ζωγράφου στό Μαρούσι, πού

άνοίγει επίσημα τρίς πύλες του στό κοινό στό τέλος του μήνα παρουσιάζοντας άγνωστα έργα του καλλιτέχνη. Άς σημειωθεί πώς ο συνολικός αριθμός έργων πού έχει κληροδοτήσει ο Τσαρούχης στό Ίδρυμά του, φτάνει τά 1200. Παράλληλα με τήν έκθεση ή γκαλερί Ζουμπουλάκη παρουσιάζει τήν πολυτελή έκδοση «Ζεϊμπέκικα», ένα σπάνιο βιβλίο — έργο τέχνης με 82 έγχρωμες αναπαραγωγές έργων του Τσαρούχη από τήν έκθεση, έκτετα μένο δοκίμιο του ίδιου πάνω στό ζεϊμπέκικο χορό και τή μουσική του. Επίσης, και μία άνθολογία στίχων από αυθεντικά ζεϊμπέκικα.

Ο Γιάννης Τσαρούχης παραβρέθηκε χθές στη γκαλερί «Ζουμπουλάκη» σέ μία παρουσίαση τών έργων του στους δημοσιογράφους. Μέ πολύ χιούμορ και μέ τή γνωστή του γραφικότητα μίλησε γιά τή δουλειά του: «Τά έργα μου αυτά άνήκουν στην περίοδο 1967 — 1975 πού χαρακτηρίστηκαν σάν κλασικίζουσα τεχντροπία. Τά έργα μου αυτά ήταν αντίδραση στον ρουτινιέρικο μοντερνισμό. Μετά τήν έκθεσή μου στην Ίταλία τό 1974 αισθάνθηκα τήν ανάγκη νά δοκιμάσω μέ μία στροφή μου στό άνατολίτικο στυλ ήσως επηρεασμένος από τή γνώμη μερικών πού έλεγαν ότι φράγκαψα. Ούτε φράγκαψα ούτε έλληνική τειχη κάνω. Κάνω ό τι μ' άρέσει αλλά όσο προσπαθώ νά είμαι ελικρινής βγαίνουν στην επιφάνεια δύο τάσεις έλληνικές, ό φυσικός νατουραλισμός και ό ενστικτώδης ρεαλισμός της άνατολής.

Αναφορικά μέ τά «Ζεϊμπέκικα» ο Γιάννης Τσαρούχης τόνισε: «Συ-

νεώς ζωγραφίζω ανθρώπους, γιά νά μήν είναι βαρετά τά έργα μου σάν σπουδές και νά βρω έναν τρόπο νά μήν είναι κουραστικά. Ή ιδέα νά κάνω χορευτές ξεκίνησε άπ' ό,τι έβλεπα στα μπουζούκια, όπου σόχναζαν από τήν άπελευθέρωση και έντεϋθεν. Στην άρχή έκανα ό,τι είχα δει. Στρατιώτες και ναύτες, καμιά φορά μέ πολιτικά ρούχα. Όταν ξανάπιασα τό θέμα, ό κόσμος πού ήξερα είχε αλλάξει. Τά κοστούμια είχαν ξεπεραστεί και οι στολές κακοφημιστεί. Άρχισα νά ζωγραφίζω τους χορευτές γυμνούς, όπως είναι οι άνθρωποι από μέσα ό,τι κι άν φορούν. Στο μεταξύ μου ήρθε ή ιδέα μιας φανταστικής άκτής όπου Έλληνες μέ μακριά μαλλιά πλέον, αναδυόμενοι από τή θάλασσα, χορεύουν στα καφενεδάκια ζεϊμπέκικο ή τσαμίκο. Πολύ δύσκολα έκανα αυτές τρίς καινοτομίες γιατί στη ζωγραφική μ' ένδιαφέρει τό χρώμα και ή σωστή άπόδοση του φαινομένου. Δέν είμαι ζωγράφος μέ φαντασία θεαματική, έντούτοις όλο και κάτι βγαίνει. Τά έργα μου είναι δοκιμές πού άποφάσισα νά έκθέσω στην περιέργεια του κοινού γιά νά καταλάβει τί κρύβεται κάτω από τά φραγκομένα έργα μου και νά μήν μέ άπασχολεί».

Άκόμα, άνάφερε ο Γιάννης Τσαρούχης πώς σειρά τών έργων του πού θά παρουσιαστεί στις 31 Μαΐου στό σπίτι του, είναι ένα διευματολόγιο του τί χαρίζει στον έλληνικό λαό. Στην έκθεση θά περιλαμβάνονται και έργα άλλων καλλιτεχνών πού άνήκουν στό ζωγράφο.